

Skelleftebygdens Berättarförening Rapport om Berättande bland Migrantmammorna

Vi började med att träffa Marlene Mutesi och Maria Philipsson som ansvarar för projektet "Migrantmammorna" en mötesplats i Skellefteå på Efs:

1. En plats där vi mammor och våra barn kan träffas för att dela gemenskap i vardagen.
2. En plats utanför hemmet där vi får dela erfarenheter, lära av varandra och få bättre förståelse för vårt nya samhälle.
3. En trygg plats att utgå ifrån och att återkomma till, och där vi hjälper varandra och stärker vår självkänsla mitt i en ny situation.
4. Mötesplatsen är en enkel gemenskap där vi själva fyller verksamheten med innehåll utifrån deltagarnas behov och önskemål.

Vi undersökte vilka behov som fanns i gruppen, och berättade om våra kompetensen inom området muntligt berättande/berättarkonst. Vi planerade tillsammans med Marlene och Maria för två tillfällen med oss som berättare, där vi först skulle bjuda gruppen på folksagor som vi berättade på olika sätt: med dockor, enbart muntligt, med ett gestaltande. Vi hoppades att detta första tillfälle skulle väcka lust att själv berätta genom att minnas folkliga berättelser från det egna hemlandet. Den andra gången skulle vi inbjuda dem att själva berätta folksagor från sina hemländer, att vi kunde byta folksagor med varann.

Vi planerade också för ytterligare 3 tillfällen då vi skulle bjuda gruppen på en workshop där bilder och berättelser var centralt, i syfte att stärka språket och kommunikationsförmågan.

Under december planerade Linda Marklund och Rose-Marie Lindfors för detta, och i januari var det dags att genomföra det planerade.

Genomförande:

Vi deltog först i en gemensam lunch, sedan bjöd vi på folksagorna. Det mottogs med glädje, och vi fick direkt respons på våra berättelser, att det väckte minnen från hemlandet, om berättelser man mindes från sin barndom, eller som man hört i vuxen ålder. Berättelserna blev verkligen något vi kunde samlas kring. Mycket skratt, och en hel del eftertänksamhet, och samtal följde på våra berättelser.

Vi inbjöd till nästa träff då vi sa att då får ni själva berätta.

Andra tillfället då var alla i gruppen förberedda, alla hade med sig minst en berättelse var, och vi fick lyssna till fantastiska berättelser från deltagarnas hemländer, traditionella berättelser som vi kunde dela med varann, samtala om, skratta åt, känna igen sig i. Det var en fantastisk eftermiddag med berättelser som väckte mer lust att berätta.

Vi fick respons på hur viktigt det var för dessa kvinnor att få dela berättelserna med oss. Att det skapade en känsla av samhörighet, och att det väckte lust att fortsätta berätta.

Tredje tillfället fick gruppen välja bland en mängd av svart vita foton, och välja den bild som dom tyckte bäst om. Då valde samtliga bilder som berättade något om deras barndom, bilder som förklarade vilka erfarenheter de bar på. Och vi fick återigen lyssna

på fantastiska berättelser om ett liv långt ifrån vår egen svenska verklighet. Och vi fick följa med på vandringar genom skogar för att hämta vatten och andra livsberättelser både glada minnen, och svåra minnen. Men för samtliga var det viktiga berättelser som behövde berättas. Och i slutet tackade alla för att de blivit lyssnade på. Denna gång bestod gruppen av hälften svenskar och hälften migranter vilket gjorde att vi verkligen kunde på ett jämbördigt sätt dela med oss till varandra av våra olika erfarenheter. Och alla delade generöst med sig.

Fjärde tillfället presenterades andra bilder, denna gång var de färgrika, och även denna gång väcktes många minnen till liv, och kvinnorna berättade med liv och lust. Alla sa att så här skulle man göra oftare, för det var ett sånt bra sätt att dela erfarenheter och lära känna varandras kulturer. Nu var gruppen större, och vi fick lyssna till många olika berättelser utifrån korten.

Femte tillfället hade jag med mig boken Ankomsten av Shaun Tan, det är en bok som består av illustrationer, och saknar text. En vuxenroman, som behöver berättas, och som förändras beroende på vem som berättar den. Jag hade kopierat av varje sida och dela ut en sida till var och en. Sedan startade den som hade sid 1 och berättade, och den som hade sid 2 fortsatte berättelsen, o.s.v tills vi hade nått slutet på första kapitlet. Alla blev så nöjda att vi tillsammans hade skapt berättelsen, och att de fått vara delaktiga i att skapa en bit av en mycket längre historia.

För oss i Berättarföreningen har detta arbete varit fantastiskt att få vara del av, och vi har än en gång fått uppleva kraften i berättandet, hur det förenar oss, och bygger broar mellan kulturer och språk.. Vi har än en gång fått uppleva hur berättandet är något vi har gemensamt med alla människor över hela jorden. Att berättandet är ett framgångsrikt sätt att mötas över kulturgränserna, att arbeta med mångfald och inkludering. Att alla har en berättelse att berätta, alla kan vara delaktiga.

Projektet Migrantmammorna vill gärna fortsätta använda berättandet som en del av språkundervisningen, och ett verktyg för att skapa gemenskap, ett verktyg för inkludering i det svenska samhället.

Skellefteå den 11 mars 2016

Rose-Marie Lindfors och Linda Marklund, Skelleftebygdens Berättarförening

Ekonomisk rapport

Bidrag för folkhälsoupdrag 15 000 kr

Kostnader

Inkomstbortfall för Linda Marklund och Rose-Marie Lindfors
under de dagar då vi arbetat med planering och genomförande av projektet.

12 900 kr

Resersättning till Linda Marklund

500 kr

Material "Bilder som berättar"

1600 kr

Summa

15 000 kr

Skellefteå den 19 mars 2016

Rose-Marie Lindfors
Skelleftebygdens Berättarförening

